

Дивні танці

У школі на честь початку весни вирішили влаштувати танці. На них прийшли учні з 5 по 7 клас (для молодших це було зарано, а старші відмовилися від цієї ідеї). В актовій залі грала музика, діти танцювали. Але була група школярів, які не танцювали, а стояли осторонь. До них підійшла дівчинка Ангеліна.

- Привіт, чого це ви не танцюєте? – спитала вона.
- Та щось не хочеться, – похмуро відповів Влад.
- Ми просто так вправно не вміємо танцювати, – чесно зізналася Віталіна. – Дивись, як вони рухаються, – і дівчинка вказала на танцмайданчик, де більшість дітей виконували елементи «ча-ча-ча».
- Ну то й що? – здивувалася Ангеліна.
- Нам соромно, – знизав плечима Влад.
- Ви що, справді через це не танцюєте? – засміялася Ангеліна, але у відповідь побачила лише похмурі обличчя. – Це ж не якийсь відповідальний урок, не контрольна, не конкурс. Ви не маєте отримати оцінку чи нагороду – ви маєте розважатися! Ось дивіться, – і дівчинка побігла танцювати.

Її рухи були якимись дивними, різкими (до речі, Ангеліна добре вміла танцювати сучасні й народні танці). Діти дивилися на неї й не впізнавали: Ангеліна більше не тягнула носок, не тримала красиво руки – вона просто стрибала, крутила стегнами, плескала в долоні та тупала ногою.

- Давайте до мене! – гукнула дівчинка так голосно, що її почули навіть через музику.

Учні, що стояли осторонь, спочатку вагалися. Першою наважилася й пішла танцювати Віталіна. За хвилину до дівчат підтягнулися Марк і Влад, а потім почали рухатися й інші діти. Не всі потрапляли в ритм, жоден із них не знав «правильних» рухів – та всі вони були задоволені й світилися від щастя.

Червоні, спітнілі, але усміхнені, діти танцювали на майданчику понад годину. Вони майже не зупинялися й не пропускали жодної пісні. Наприкінці вечора, коли лунав останній повільний танець, одинадцяті дітей зібралися біля своїх речей та пили воду або сік.

– Дякую тобі, – звернулася Віталіна до Ангеліни.

– Та нема за що, – усміхнулася дівчинка. – Я просто хотіла показати вам, що розваги – це не навчання. Тут немає правильного чи неправильного.

– Я тепер це вже точно зрозумів, – сказав Влад і зробив кумедну «хвилю» руками.

Діти навколо весело засміялися.

– Дивні чи смішні танці – це нормально, – лагідно посміхнувшись, мовила Ангеліна. – Не всі хочуть займатися танцями професійно. Якщо ви не прагнете виступати чи здобувати нагороди – це не проблема. Але не соромтеся бути собою.

– Тепер точно не будемо соромитися, – висловила спільну думку Віталіна. – Дякую, що допомогла нам.

Діти разом пішли додому. Їм було весело та легко на душі після таких танців. А ще вони усвідомили: усе, що не на оцінку, має йти не за правилами, а від серця. Тоді й справді отримуєш задоволення – будь то танці, караоке чи катання на роликах.

